

Հովհաննես Թումանյան

Տրտունջ

Օրերս անպրտող, տըխուր, ճամձրալի,
Ու գրնում եմ ես ունայն տըրտունջով
Իմ սիրած մարդկանց, իմ լավ հույսերի
Գերեզմանների շարքերի միջով:

Թաղել եմ նըրանց: Տխուր է ճամփան:
Եվ իմ հայրենի աշխարհում օտար,
Օտար ու մենակ անցվորի նըման,
Որ չունի ընկեր, ոչ տեղ ու դադար:

Օտար եմ շուրջըդ ու չեմ հասկանում

Ոմանք քո վիշտը, ոմանք քո լեզուն,
Անտարբեր գալիք երջանիկ օրին,
Չըգիտեն նըրա կարոտը անքուն...

Չընչի՛ն մարդուկներ, լըրբորեն հանգիստ,
Անսիրտ, փոքրոգի, գըծժի ու կոպիտ.

Մեռնում եմ, մարում նըրանց հայացքից
Ե՛վ հոգու ձըգտում, և՛ սըրտի ժըպիտ:

Էլ ո՞ւմ առաջին սիրտըդ բաց անես,
Ո՞ւմ համար երգես սրբտալի երգեր,
Ո՞ր շրջին սիրես, կյանքըդ նվիրես,

Էլ ի՞նչպես ապրես անսեր, անընկեր...

Եվ օրերս այսպես տրիսուր, ձանձրալի,
Ու գրնում եմ ես ունայն տրրտունջով
Իմ սիրած մարդկանց, իմ լավ հույսերի
Գերեզմանների շարքերի միջով:

1902
